El retorn del 30 d'octubre

Hola! Soc en Diego, tinc dotze anys i sé perfectament que ningú em creurà, però aquesta és la meva història de la pitjor nit que vaig passar en la meva vida:

Al meu avi sempre li ha agradat explicar llegendes velles d'Andorra a mi, de quan a Encamp no hi havia gairebé cotxes, la gent vivia en cases de fusta i pedra i quan no hi havia internet. La meva història preferida, tot i que em feia bastant mal rotllo, era la llegenda del "JUGADOR DEL PASSADÍS". L'avi, deia que, fa molts i molts i molts anys, un noi que es deia Marc, estava obsessionat amb el futbol, marcar gols, i ser el millor del món. Va desaparèixer la nit del 30 d'octubre, la nit que més tempesta s'ha detectat a Andorra des de fa cent anys. Deien els seus familiars i amics, que després de l'entrenament de futbol s'havia quedat mirant fixament pel vidre de la finestra de casa seva i una ombra feta de boira i fred que venia de la muntanya del Comapedrosa se'l va tragar dins de l'armari de la seva habitació per sempre. Jo pensava que era la típica història per fer por als nens. Fins al divendres de la setmana passada.

Tot va començar un dia 30 d'octubre després de l'entrenament de futbol al camp del poble. Vaig tornar supertard a casa per la tempesta que hi havia, molt cansat per ficar-me de porter i molt avorrit perquè tenia endavant tota la tarda i les meves botes de tacs estaven plenes de fang fastigós com al que queda a la vora del riu Valira quan arriba la tardor. Els meus pares, Núria i Jordi, havien sortit a sopar, així que em vaig quedar completament sol a la casa nova que havien comprat els meus pares feia dos mesos. Vaig deixar la bossa i els guants d'esport a la cuina, em vaig treure les botes i vaig anar cap a la meva habitació, que està a dalt de tot de la casa.

Per arribar-hi, havia de creuar un passadís llarguíssim que de nit em fa una por que flipes. Quan s'apaguen els llums, aquest passadís es torna completament negre, sembla una boca de llop. Vaig caminar superràpid, gairebé corrents, mirant fixament el terra per no veure les ombres imaginàries de les parets. Vaig entrar a l'habitació, vaig tancar la porta de cop i em vaig llançar al llit amb la meva

gata Crispeta. A l'habitació hi havia un armari de fusta fosca que era supervell que havia comprat al meu rere besavi Dídac, enorme, idèntic al de la llegenda de l'avi. Feia una pudor fastigosa a roba mullada. Sentia que el moble em mirava fixament. Però el pitjor va ser quan vaig fer la ximpleria de mirar cap a la finestra.

Des de la meva altura es veia el carrer de baix a les fosques, els edificis del davant tapant el cel i un cotxe de color vermell familiar just a sota, completament sol sota la llum trista dels fanals. Com que a dins de l'habitació tot estava fosc, el vidre de la finestra feia l'efecte d'un mirall per culpa de la llum de la lluna. Al reflex es veia el meu llit, l'escriptori amb els deures infernals de mates sense fer, l'armari vell a l'esquena, Crispeta i la porta de l'habitació oberta, però, em recordo que l'havia tancat.

Vaig mirar el reflex del passadís al vidre i se'm va tallar la respiració de cop. La saliva es va tornar amarga, com quan no has fet una maqueta de ciències socials per avui. Allà, dins de la foscor del passadís es veia una ombra amb forma humana que no era la meva, hi havia algú més que jo a la casa!!!

S'anava apropant a la meva porta a poc a poc. Quan va sortir a la llum de la lluna a través del reflex del vidre, em vaig quedar congelat de veritat. Era una silueta superllarga i prima, com uns brancs d'arbre. No tenia cara, ni nas, ni boca, era com una ombra de fum, de boira, però a la foscor li brillaven dos punts vermells supergrans, com dos plats. Em miraven fixament. El pitjor és que va començar a sonar la llegenda del "JUGADOR DEL PASSADÍS" amb la veu del meu avi i unes ungles llargues rascant la fusta, fent, clac, clac, clac.

Estava clavat, rígid, com una pedra, vaig agafar a Crispeta el més fort que podia. Volia tancar els ulls, demanar ajuda, però no podia deixar de mirar la finestra sense donar-me la volta. La criatura va entrar a l'habitació i es va ficar dins de l'armari vell. Les portes es van obrir i es van tancar amb un cop fortíssim que va fer vibrar els vidres.

La llegenda de l'avi s'estava fent realitat pas a pas!!!

M'estava tornant boig de la por. De cop, el radiador de l'habitació va començar a tremolar i les portes de l'armari es van a tornar a obrir, súper a poc a poc, fent un soroll horrible. De sobte, Crispeta va sortir dels meus braços i es va ficar al llit. Al monstre va dir amb una veu greu:

- Avui, serà al teu últim dia de vida per a tu i per a Crispeta.

Quan va dir això va llençar a Crispeta cap amunt i direcció cap a la finestra. De sobte, vaig recordar l'entrenament d'avui i agafant-la amb les dues mans em vaig llençar per atrapar a Crispeta. Amb la Crispeta en les meves mans vaig obrir la finestra, vaig veure uns arbusts i sense pensar-ho, vaig saltar.

Quan vaig caure m'havia trencat la cama dreta, però la comissaria de policia estava en 5 quilòmetres, per tant, no podia anar perquè la meva cama dreta estava trencada. Però al cotxe vermell del principi, era al meu avi que estava escoltant música a la ràdio. Vaig anar amb Crispeta corrents cap al cotxe del meu avi i li ho vaig explicar tot.

Vaig entrar al seu cotxe i plorant de por li estava donant més detalls. Cinq minuts després l'avi m'havia explicat que al noi que havia desaparegut era el seu millor amic, i que ja sabia que a Andorra existia aquell monstre. Aquesta mateixa nit, van tancar amb cinta de "prohibit"com a les pel·lícules, casa nostra i ens vam mudar a Andorra la Vella. Afortunadament, Crispeta no es va fer mal, però jo vaig estar set dies a casa per la meva cama, a més a més havia aprofitat el temps per fer els horripilants deures de matemàtiques.

I conte contat, conte acabat, vigila la foscor, que el monstre s'ha despertat.